

4. C na ŠvP Sklárna

Dne 18. května jsme vyrazili na školu v přírodě Sklárna. Každý měl v hlavě mnoho otázek. Jaké to tam asi bude? Bude se mi stýskat? Jak budou vařit? Koho budeme mít za vychovatele?

Cesta proběhla s menším defektem (píchnutá pneumatika), díky kterému jsme měli dostatek času na svačinu. Pro nás to však není žádná novinka, a tak jsme trpělivě vyčkali. Sluníčko nás hrálo, proto nám to ani tolik nevadilo.

Celý týden jsme si pravidelně zapisovali deníčky, abychom mohli své zážitky vyprávět doma. V průběhu týdne jsme zažili mnoho zajímavých chvil, sblížili jsme se, lépe se poznali, sem tam jsme uronili slzičku a trochu se nám zastesklo po domově. Nachodili jsme mnoho kilometrů. Navštívili jsme přírodní kamenné útvary - Viklan, Bábu, Dědka, Lidčinu skálu, Malé kamenné městečko, Rytířskou louku, obec Chyše se zámek Lažanských. Potkali jsme plno obyvatel lesa - zajíce, veverky, muflona, straku, brouky, mravence, motýly, ale i pejska paní vychovatelky, vlaštovky a jiříčky, rejsky a králíky z areálu ŠvP.

Do velkého lanového centra jsme se nedostali, protože potřebujeme ještě vyrůst a také naše paní učitelka nerozdýchala tu výšku, ve které bychom se měli procházet (i přes jištění). Museli jsme se spokojit pouze s malým lanovým centrem, kde jsme zjistili, že to není tak jednoduché, jak to vypadá.

Zločince Johana Ručku (celopobytová hra) jsme sice nedopadli, takže jsme milion nezískali, zato jsme si odvezli milion zážitků a zkušeností, které nám nikdo nevezme. Dvakrát jsme si zatancovali na diskotéce a opekli si výborné buřty na ohýnku zapáleném bez použití papíru. Naštěstí jsme neohrozili malá mláďátka, která si v ohništi schovala králíčí maminka z areálu Sklární (mají totiž volný výběh). Ve sklepení objektu Sklární jsme se vyřádili na Laser game.

Na kouzelném křesílku v jednom lese jsme každý usedli s myšlenkou na naše tajné přání, které nemůžeme nikomu sdělit, a s napětím budeme očekávat, až se splní.

Poslední den jsme zabalili naše kufry, večer jsme zhodnotili celý týden a vlastně jsme zjistili, že je velká škoda, že už to končí. Mnozí uronili i slzičku dojetí. 24. května na nás čekal již autobus, který nás bezpečně dovezl zase do Prahy k našim nejbližším. Všichni se radostí objímali, paní učitelka si oddychla, že jsme bezpečně zase doma, s malými odřeninami, ale hlavně v pořádku.

Mgr. Jaroslava Koubíková